

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Juli 1887.

36te Aargang.

Hvorfor jeg er Mormon.

Udtrykket „Mormon,“ jaaledes det anvendes paa et religiøst Samfund, er en fejlagtig Benævnelse. „Mormonisme“ er et Ugenavn for et System, der indbefatter Aanden og Principerne af den oprindelige Kristendom. Mormon var en Mand, der forhen levede i Nord-Amerika. Han var en Profet blandt sit Folk, og samlede Optegnelserne, som hans Forgjængere havde efterladt, hvilke han forfattede og overgav til sin Søn Moroni, der gjenste dem paa det Sted, hvor de fjorten hundrede Aar efter bleve fundne formedelst guddommelig Vejledning af Josef Smith, de sidste Dages Seer. De Sidste-Dages Hellige, der antage Mormons Bog som en Overjættelse af de forfattede Optegnelser af inspirerede Mænd, tro lige saavel paa Esajas', Jeremias', Ezekiels og Daniels Profetier og paa Skrifterne skrevne af Matthæus og Lucas, af Peter og Johannes, af Jakob og Paulus og andre Bibelforfattere. At kalde dem Mormoner er derfor ligeaa ufornuftig, som det vilde være at kalde dem efter Jeremias, eller Daniel, Peter eller Paulus. Deres Religion er ikke heller mere Mor-

monisme end den er Esajasisme, Ezekielisme, Johannesisme, eller Jakobisme. Men ligesom de Hellige i forrige Dage vare benævned med Ordet „Kristne,“ jaaledes ere de Sidste-Dages Hellige foragtelig kaldet „Mormoner;“ og ligesom Evangeliet den Gang blev almindelig kaldet Kristendom, jaaledes er det nu benævnet ved det foragtelige Navn „Mormonismen.“ Udtrykket er af dem antaget for Nemheds Skyld, fordi det er i almindelig Brug.

Jeg er en Mormon, fordi jeg finder, at Mormonismen er det eneste fuldkomne Religionsystem paa Jorden, der er overensstemmende med Guds Aabenbaringer til Mennesket, jaaledes som de ere optegnede i det gamle og nye Testamente, i de inspirerede Ytringer af Verdens største Vise, og i de usigelige Vidnesbyrd i Naturen. Sandhed er overensstemmende med Sandhed, og er Centrum for alle Ting. Den kan ikke bestride sig selv i noget Land, i nogen Tidsalder eller Verden. En Trosbekendelse i Amerika, der i Nutiden kommer i Modstrid med guddommelig aabenbaret Religion fra forrige Tider i Asien,

kan ikke have sin Oprindelse fra evig Sandhed. Midt i de Hundreder af forskjellige og uoverensstemmende Sekter i Kristenheden staar Mormonismen alene som en fuldkommen Gjenoprettelse af den Kirke, der blev oprettet af Jesus Kristus og hans Apostle for omtrent to Tusind Aar siden. Den har det samme Monster og den samme Mand; de samme Lærdomme og de samme Ordinantser; de samme Embedsmænd og de samme Gaver; de samme Løfter og den samme Kraft. Baade indvendig og udvendig fremviser den ethvert Karaktertræk af den oprindelige Kristenhed, og den moder den samme ilde Dmte og Følgesølgelse. Om Bibelen er Sandhed, da er Mormonismen Sandhed. Jeg tror Bibelen, og derfor er jeg Mormon.

Det er det eneste Religionsystem, som paastaar at være oprettet ved guddommelig Myndighed. Alle de afvigende Kirkeorganisationer i Kristenheden kan spores at være af menneskelig Oprindelse. De ere Menneskeværker. Det gjør intet til Sagen, enten deres Grundlæggere vare gode eller daarlige Mennesker. Gud havde ikke nogen direkte Haand i deres Oprigtelse; thi de Mænd, som oprettede dem, troede ikke paa fortjat Nabenbaring. Guddommen var tavst, ifølge deres Mening, og talte ikke til denne Verden. Gud havde ophørt at tale til Dødelige. Jesus meddelte ikke mere sin Vilje. Engle besøgte ikke længere den lavere Sphære. En storartet Forandring havde fundet Sted i hans Handlemaade med Menneskene, endstjont Gud er uforanderlig; derfor vare de Kirker, de oprettede menneskelige og ikke guddommelige.

De reformerte og græske Kirker ere kun Grene af det romerske Træ. Om den romerske Kirke er falsk og falskalden, som de paastaa, da ere de selv

uden Myndighed; thi al den Myndighed, de besidde, kom fra denne Kirke, og derfor, den er fejlagtig, da ere hine ligesaa. Men om den romerske Kirke har bibeholdt Myndigheden fra Apostlene, da holdt den Magten til at løse jaavel som at binde, og efterjom den udelukkede dem af Kirken, saa efterlader det dem uden Myndighed, thi de have ingen Følgerække længere tilbage end til den Tid, da de frastilte sig fra den romerske Kirke. I hvert Tilfælde derfor have de ingen apostolisk eller reformert Myndighed. Den romerske katolske Kirke er ulig den kristne apostoliske Kirke i Legeme og Mand, i Form og Udseende, i Lære og Handling, i Princip og Magt. Den har ingen Apostle eller Profeter. Den gjør end ikke Fordring paa ny Nabenbaring, der udgjør det store Kjendetegn paa en guddommelig organiseret Kirke. Selv om dens Paastand paa en uafbrudt Følgerække af Myndigheden fra St. Peter var Sandhed for jaavidt den ydre Form angaar, saa mangler den dog fuldstændig Manden og Kraften, der gjorde Peter til hvad han var. Paven er ingen Apostel; han gjør kun Fordring paa at være en Biskep. Om vi udelade af vor Betragtning alt det Gjoglespil og Kjættereri, den Hemmelighed og Urimelighed, de Grusomheder og Rædsler, der fandt Sted i Middelalderen blandt Katolikkerne, saa taaler den romerske Kirke dog ingen Sammenligning med den Organisation, som blev oprettet af Kristus, hvilken er beskrevet af Apostlene i det nye Testamente. Det samme er Tilfældet med hele Kristendommen fra den romerske Moder til hendes sidste Afkom; Alt er oprettet af Menneskene uden guddommelig Myndighed, og er ligesaa magtesløs hvad evig Salighed angaar som de religiøse Systemer i den saakaldte hedeniske Verden, hvilke alle indeholde nogle

Sandheder, nogle rosværdige For skrifter, og have mange ædle Mænd og Kvinder.

Mormonismen gjør Fordring paa at være oprettet ved direkte Aabenbaring fra Gud, at have erholdt Myndighed ved personlig Administration af de præsidierende Apostle af den oprindelige kristne Kirke, nemlig: Peter, Jakob og Johannes, og den vedbliver at være under guddommelig Vejledning formedelst levende Apostle og Profeter og andre Embedsmænd, der holde en lignende Myndighed til dem, som forvaltede Embedet i forrige Dage. Den prædiker det samme Evangelium: Forsløsning formedelst Tro paa Kristum og Lydighed til hans Befalinger. Den foretter den samme Daab ved Næddyppelse til Syndernes Forsludelse efter Tro og Omvendelse, og bekræfter den samme Helligaand som et Vidnesbyrd paa guddommelig Anerkjendelse. Den nyder de samme aandelige Gaver: Visdom, Kundskab, Gaven at bedømme Mænd, Samfund med og Meddelelse fra Guddommen, Helbredelse, Tungemaalsgaven, Udlæggelse, Syner, Drømme, Profetier og Englebesøg saavel som Aabenbarelse fra Gud selv. Dens Medlemmer i ethvert Land og Tungemaal ere bragte til Enhed i Troen. Den er et Legeme, hvor vi end finde dens Grene, og er en levende, fremadskrivende og fuldkommen Organisation, der er udelelig og kan ikke adskilles. Den lover Alle, som tror og adlyder dens Lærdomme, et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden formedelst den Helligaands Kraft, som de skulle modtage ved Haandspaalæggelse. Jeg har troet, adlydt og erholdt dette Vidnesbyrd, og derfor er jeg en Mormon.

Mormonismen fremfører en overensstemmende og bestemt Theologi, fri for al jesterigt Tvivl, Eosifieri og Spekulationer, fordi den kommer fra en guddommelig Kilde. Medens den giver

tilbørlig Rum for individuel Tanke og aandelig Udvikling, og ideluffer ingen Kilde, hvorfra der kan hentes Kundskab, forbyder ingen Undersøgelse i nogen Maade, saa forbliver den et SandhedsBanner, der udgjør en Maalestof og en Provesten, hvorved alle Ting kunne prøves, der kommer i Berørelse med den. Sandhed, der oplyser enhver Person og alt Godt som er blandet med enhver Trosbekjendelse og System, hvad enten den er kristelig eller hedensk, forener sig med Mormonismen og er indlemmet i dens Principer. Den afgjør Tidsalderes Stridsspørgsmaal. Den gjør en Ende paa Ordstrid, der har plaget Verden og forstummet de Lærdes Visdom. Den taler ikke med Uvisshed; men med en Stemme, der udviser Myndighed. Den hæver sig ind i de højeste Himle, og gjennemtrænger det laveste Helvede; den rækker tilbage til det uendelige Forbigangne og naaer ind i den evige Fremtid, og den er tydelig i dens Aabenbaringer og Lærdomme. Tvivl findes ikke under dens Indflydelse. Uvisshed er stemplet paa alle menneskelige Trosbekjendelser, hvorimod Mormonismen er sikker og afgjorende.

Spørgsmaalet om Menneskets Tilværelse er besvaret i Mormonismen. Dets Oprindelse og Bestemmelse og Hensigten med dets Tilværelse er saaledes opklaret og en Tilskyndelse givet, der opmuntret til Stræbsomhed og Forbedring. Gud er virkelig Menneskenes Mænders Fader. Jesus var den Førstefødte, og vi og hele Menneskeslægten ere i Sandhed hans Brødre. Han er Verdens Forsøger. Han var den enbaarne i Kjødets, Faderens udtrykte Billede, Guddommens personlige Repræsentant, der var i Besiddelse af Retfærdighedens og Intelligenzens ustabte Mands evige Principer, Aabenbareren af Lys og Sandhed, der er uden Be-

gnydelse og Ende. Mennesket er i Stand til at stride fremad til en højere Tilstand, indtil de guddommelige Egenskaber, der er nedlagt i det fra Fødslen, ere udviklede til Guddommens Fylde, og det bliver et med Faderen og Sønnen. Menneskets Aand eksisterede førend Verden blev til, og den vil eksistere efter den er forgaaet. Menneskets Fremtid er afhængig af dets nuværende Handlinger. Belønning eller Straf vil komme i Forhold til dets Fortjeneste. Ligesom der er Grader af menneskelig Intelligence og Godhed jaavel som Evne og Evne til at gøre Ondt, jaaledes vil der ogjaa være Grader af Herlighed eller Fornedrelse for det opstandne u dødelige Menneske, der er bestemt til evig Dom i hvilken Retfærdigheden og Barmhjertigheden vil gøre sin Ret gjældende.

Himmelighe den, hvorfor Sorg og Pine eksisterer, forsvinder i Mormonismens Lys, og dets Nødvendighed som en Modstætning til Ulykkelighed viser sig som en nødvendig Del i den guddommelige Husholdning. Modstætninger bringe Kundskab og Erfaring. Men det Onde kan det Gode ikke paastjones. Om der ikke var nogen Sorg, da kunde der ikke være nogen fuld Nydelse af Glæde; og om der var ingen Dod, da kunde vi ikke fatte Livet i sin fulde Betydning. Det er Guddommens Værk at frembringe Orden ud af Chaos, Lys ud af Mørke, Godt ud af Ondt, Liv ud af Dod. Organisation, Fremgang og Ophøjelse er Guderne evige Fremskridt. Satan er Edelæggeren, den der ndover Dodens Magt, den virksomme Agent for Mørke, Ugudelighed og U. Verdenes og deres Indbyggere Fremadskriden er en Strid mod Opposition, og det Godes Triumf er den endelige Virkning af den guddommelige Saliggjorelses Plan. Stabelsen, Faldet, For-

løsningen og Saliggjorelsens Evangelium ere alle Dele af en vis Bestemmelse, i hvilke Menneskets frie Vilje ikke er indskrænket, og Syndens Udøvelse er ikke forhindre t, men Alt er indrettet jaaledes, at det passer med den guddommelige Hensigt, og prøver Guds Sønners og Døtres Værdighed og Fortjeneste til en fremtidig Tilstand i Evighedens Voliger.

Hedningernes Tilstand; den sande Være om Menneskets endeligt; deres Tilstand der do som juaa Born; de Levendes Arbejde for de Døde; Aarsagen til Menneskenes forskellige Racers; Kjønne nes evige Forbindelse; Familie Ordenen i tilkommende Verdener; Slægtskabs Forhold i Naturen; Elementernes evige Varighed; Opstandelsen; Forndtilværelsen; Forndfaldelsen og Udvælgelsen; Englenes jaavel som Aandens og Djævlens Bestaffenhed; evig Straf; Forholdet mellem Tro og Gjenning; Ordinantjernes Virkning; den rette Maade at bede paa; aandelige Kræfter; Meddelelse fra de Afdøde; den sande Treenhed og mange andre Emner, om hvilke Sekterne har fort en uendelig Ordstrid, ere alle fornuftig og overbeviende forklaret ved Mormonismens Være og Aand.

Mormonismen er et System, der er baade aandeligt og timeligt. Det er derfor skiftet for Mennesket i dets jordiske Tilstand; thi det har en dobbelt Natur; den himmelske og den jordiske er forenet i dets Væsen. Den leder det som et Afkom af Gud og som et Menneskes Varn. Den sætter det i Forbindelse med højere Magter og leder det i alle Livets Omstændigheder baade offentlig og privat. Den er fuldstændig praktisk. Den bereder Mennesket for den tilkommende Verden ved, at lære det, hvorledes det skal leve retteligen i denne Verden. Den er en Hverdags

Religion. Den lærer Sabbaten; men tillader ikke at nogen Dag eller Time bliver vanæret. Den lærer Mennesket, hvorledes det skal leve, og bereder det paa denne Raade til at dø. Den lærer, hvad man skal spise og drikke, og hvad man skal undgaa. Den forbedrer alle Menneskets Kræfter og Egenskaber, hvilke alle ere gode, naar de blive retteligen anvendte; den lærer, at Kundskab er nødvendig til Salighed, at den er Guds Herlighed. Den har Indskydelse paa Menneskene som et selvstændigt Væsen og et Medlem af det politiske Legeme, og den fordrer Pligter af dem som Son, Fader, Broder, Kæbe, Borger og Samfundsmedlemmer.

Den erkjender tilfulde Kvindens Værdi og Nødvendighed i den evige Forening, og hun er en Del af den fuldkomne Mand. Hun er et afhængigt Medlem af Kirken med Stemmeret lige med Manden i alle offentlige Spørgsmaal. Den lærer, at ingen af Kjønne er fuldkommen alene. Ægteskab er baade et Privilegium og en Pligt. En Kvinde kan ikke indgaa til en Fylde af celestiel Herlighed i en enlig Tilstand, ej heller kan en Mand. Fuldkommenhed hersker i Faderens Nærvarrelse, og „Manden er ikke uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren.“ Hun er Mandens Medhjælper, ikke hans Regent eller hans Slave. Hun er „Mandens Herlighed;“ thi uden hende kan han ikke have nogen Forøgelse hverken i denne eller nogen anden Sære. Ægteskabet er en evig Forening, hvilket, naar det besegles ved guddommelig Myndighed paa Jorden, er beseglet i Himmelen og rækker hinsides Graven. Under visse Betingelser kunne gode Mænd erholde mere end én Hustru, naar de gives dem af Herren, med fri Tilstaaelse af alle Parterne. Dette bringer ingen Fornedrelse til

Kvinden ej heller har det nogen Indskydelse paa hendes Stilling, med Hensyn til at være lige med Manden. Et Barn er ikke mere fornødret, fordi det udgjør en af et Antal Born, end om det var Forældrenes eneste Afkom. I en Kirke, hvor der er mange Kvinder, og hvor det er en Lov, at de ikke skulle forene sig med de Vantro, aabner dette System Ægteskabsdøren for alle giftefærdige Kvinder, og efterlader ingen Nabning for Videnskabelighed. Ingen Kvinde er tvungen til at gifte sig. Ingen Overtalelse benyttes til at tvinge hende til at leve med en Mand, med hvem hun ikke kan stemme eller elske. Fornedret et sandt og fuldstændigt Ægteskab er en Forening tilvejebragt for Tid og Evighed, enhver Hustru beseglet ved den samme Ceremoni. Kjædelig Omgang udenfor den ægteskabelige Forbindelse er en dødelig Synd. Renhed fordres af Manden ligeaa meget som af Kvinden. Hun lærer, at hun skal dele hendes Ægteskabs Herlighed i tilkommen Verdener, og at hun maa berede sig for en Ophøjelse her paa Jorden. Hun opmuntres til Retfærdighed, Haab og Tro til intellektuel og moralsk Kultur, til Hjemmets Prydelse og Familie-Dyd, og til at trage efter alle Evangeliets Gaver og Betsignelser, til hvilke hun er ligeberettiget med Manden. Nabnbaring, Inspiration og de aandelige Kræfter kan en Kvinde som Mormon opnaa, og fornødret den hellige Salvelse har hun Krav paa de himmelske Kræfter i Forhold til hendes Trofasthed som en Herrens Tjenerinde og en Moder i Israel. Mormonismen søger at ophøje, beskytte og udvikle Kvinden, og jeg er derfor, som en Beundrer af det sunneste Kjøn og en Foragter af dem, der søge Fornøjelse ved deres Ruin, stolt af at være Mormon.

Mormons Bog, der giver et Udflugt

af Amerikas gamle Historie, og beskriver de vilde Stammers Oprindelse saavel som Guds Handlemaade med de gamle Indbyggere og deres Kjendskab til Loven og Evangeliet, er bevisliggjort ved de mest afgjørende Vidnesbyrd. Ingen Bog, der har været tilbudt Verden som en guddommelig Optegnelse, har været saa fuldstændig og ligefrem stadfæstet ved uomstødelige Vidnesbyrd af levende Personer og aandelige Tilhængere. Den er fuldkommen i Overensstemmelse med Bibelen, og udgjør en af de største Beviser for Sandheden af denne inspirerede jødiske Optegnelse. Alle Forsøg paa at give den nogen anden Oprindelse end dens originale har aldeles forfejlet. Spauldings Theorien er bleven bevist at være falsk ved Opdagelsen og Offentliggjørelsen af Spauldings Manuskript. Hensigten med at skrive en saadan Bog, dersom den var falsk, kan ikke godtgøres; men naar den betragtes som en guddommelig Optegnelse, da bliver dens Hensigt klar og af usfaterlig Værdi. Paa det historiske og theologiske Gebet fremviser dens Frembringelse en af de største Begivenheder i denne betydningsfulde Tidsalder. Om Mormons Bog er Sandhed, da er Mormonismen Sandhed. Jeg tror paa Mormons Bog, og derfor er jeg Mormon.

Josef Smith, Mormonismens jødiske Grundlægger, er det nittende Aarhundredes mærkværdigste Personlighed. Ikke fordi han var mere end noget andet Menneske, men Beviset for hans Inspiration, de Sandheder han frembragte, og det Arbejde han udrettede, overgik enhver Dødeligs Magt uden en højere Hjælp. Hans profetiske Gave er stadfæstet ved historiske Kjendsgjerninger. Hans Seergabe var uovertræffelig i hvilken som helst Tidsalder. Uophøst beskænnede han Verdens Wisdom; og

det System, han frembragte, er endnu en af denne Tids uopløste Gaader for de Vantro. Hans Lærdomme, der omtales som nye og forunderlige, viser sig at være gamle og uomstødelige; og den Mand og Kraft, som ledsager deres Forkyndelse og Antagelse, er overbevisende og uimodstaaelig og ligner den Indflydelse, som ledsagede de gamle Apostles Tjeneste. Hvorjohelst de blive adlydte, lige meget i hvilket Land eller Klima, Nation eller Tungemaal, bærer Proselyterne Vidnesbyrd om, at de have annammet den Helligaand, og erholdt en Kundskab om deres Sandhed. De forlode alle Ting for Mormonismen. Dens Missionærer rejser over Land og Vand uden Ring og uden Betaling og uden nogen jordisk Belønning for at udbrede dens Principer, og dens Proselyter moder Foragt og Fare og bryde de Vaand, som binder dem til Slægt og Fædreland og forsaml sig til dens Indsamlingssted. Josef Smith var et levende Vidne om Gud og Kristus, og han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Sandhedens Mand vidner om hans guddommelige Kaldelse; jeg ved, at han var en Profet, og derfor er jeg Mormon.

Mormonismen er bestridt af de Ugudelige, og dens Befjendere ere hadede af alle Mennesker, medens deres Liv opofres for Menneskeslægtens Velfærd. „Dersom de være af Verden, da vilde Verden elske sine egne;“ de ere foragtede og forfulgte, og Nogle have maattet lide Døden ligesom deres Brodre i gamle Dage. De blive bestandig beløjet. Enhver Prædiken, Foredrag og Fortælling, der tales imod dem og deres Trosbekjendelse, og enhver Artikel, Bog og Skrift, som udgives mod dem, indeholder enten frivillig eller umente falske fremstillinger. Om Sandhed kunde anvendes mod Mormonismen,

da vilde den visjelig blive bragt i Slagmarken. De mest fordærvede Mænd ere dens bitreste Fjender. Den bekjæmpes med Vogn og dette er et Bevis for dens Sandhed. Den har bestaaet i alle Angreb baade paa det fysiske og religiose Gebet og paa Lovens Omraade og nagtet dens almindelige ilde Dmtale og alle Klæsers Modstand i enhver Nation, saa er jeg dog med den baade i Liv og Dod, og regner mig selv iblandt de Lykkelige, at være kjendt som en Mormon.

Mormonismen opmuntret og lærer Menneskene at være slittige, sparsomme, ædruelige, kydste, selvbeherkende og selvfornægtende. Den fremmer Broderskab, Enighed, Godgjorenhed og Barmhjertighed. Den modarbejder Armod og Fattigdom; men sørger for Gamle og Nodlidende. Den gjør Folket selvstændige og uafhængige og temporerer Uafhængigheden med Ydmyghed. Dens Disciplin leder til Orden og Underdanighed, men gjør intet Indgreb i den individuelle Frihed. Den forsvaret og opholder konstitutionelle Love og opmuntret til patriotisk Borgerkab. Dens Mand berorer Sjælens fineste Strænge og bringer dem i Harmoni med Naturens Musik. Den fylde hele Naturen med guddommelig Rørelse og den største Behagelighed. Den gjør Livet onskeligt og evig Lykkelig muelig. Den gjør, at de kunne fatte, at ujete Verden er en Virkelighed. Den er den guddommelige Inspiration. Den rækker udenfor Tiden og bringe dem, som annaume den, ind i Evigheden. Det gamle forsvinder og alle Ting blive nye. Mandens Syn opklares formedelst dens Salvelse. Den er Livets Lampe, Tilværelsens Kilde, Universets Bæsen. Den er Jesu Vidnesbyrd, Profetiens Mand. Den er Sandhedens Lys, den usfalte Intelligence, den almægtige Guds

Mand, af hvem og til hvem alle Ting ere til evig Tid. Den er Nøglen til Kundskabens og Visdommens uendelige Skatte, og den, som besidder den i sin Fylde, bliver et med Faderen og Sønnen i Fuldkommenhedens Herlighed.

Den indskrænkede Plads forbyder forlængende Betragtninger over Morsagen hvorfor Mormonismen anbefaler sig selv til dem, som oprigtig søge efter den frelsende Sandhed. Jeg har givet nogle faa af dem. Jeg blev ikke født som Mormon, men jeg blev det i min Ungdom og maatte forlade Hjem, Slægt og Stilling, og miste mine Venners Agtelse. Jeg har aldrig fortrydt det, men har altid glædet mig over, at jeg bestemte mig til at antage Mormonismens Principer. Den har bestaaet Proven i over syv og tredive Aars noje Bekjendtskab i mange Lande, og været besvridt af og sammenlignet med de forskjellige Systemer i den saakaldte kristne og hedenste Verden. Den har tilfredsstillet min Sjæls Higen efter det Uendelige, den besvaret ethvert Spørgsmaal, som opkommer i det tænkende Sind, giver Gjenklang til det indre Livs Pulseslag, og stempler paa enhver trofast Efterfølgers Nashyn Sandhedens utvetydige Udseende, hvilken synker dybt ind i hans Mand og bliver en Del af hans Natur. Dens Sejr og Triumf har været Hovedmaalet for mine Anstrængelser fra den Dag jeg blev „født af Vand og Mand,“ og saa længe jeg lever i Forkrænkelse, naar jeg gaar hisjet, og naar jeg bliver oprejst fra det Dode og erholder min Lod i Faderens Boliger, haaber jeg at vedblive at fryde mig i den Tro, der er knyttet til mit Liv, og altid være i Stand til at fremlægge fornufstige Grunde hvorfor jeg er Mormon.

C. W. Penrose.

(Contributer.)

 Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

En ny Klud paa et gammelt Klædebon.

Dr. Egbert C. Smythe, Præsident af Andovers theologiske Seminarium i Massachusetts og Woodruff, Professor ved samme Seminarium, ere blevne afsatte fra deres Embede for Kjættereri. Fire andre Professorer ved den samme Lærestanstalt vare tiltalte for den samme Forfølgelse, men bleve frikjendte. Anklagen mod Præsident Smythe og de Andre var, at de holdt sig til Lærepunkter, som vare stridende mod Seminariets Grundprinciper; der iblandt at Bibelen ikke er den eneste Ketteknor for Tro og Gjærninger, men er fejlbar og upaalidelig i visse Religionslærdomme; at intet Menneske kan ved sin egen Magt ombende sig kun alene formedelst sand Kundskab om Gud og Kristus og ved deres Bistand, og endelig, at der vil blive en Dumbendelses Tilstand efter Døden for Alle, som ikke frivilligt have forkastet Kristus i det jordiske Liv.

Den lærde Doktor paastod at disse Lærdomme ikke vare stridende mod de af Seminariet antagne Grundsætninger. Han udtalte sig i sit Forsvar paa følgende ædle og ophøjende Maade: „Jeg fordrer den Ret under Seminariets Forskrifter, at hylde i Henseende til Emner, hvilken som helst Udtydning af Skrifterne og Aabenbarelserne som Gud tilkjendegiver om sig selv, og som jeg synes at være sand. Jeg tror ikke, at jeg begaar nogen Skyld eller bryder nogen Regel vedkommende denne Lærestanstalt, om jeg tillader mig at følge med fuld Tillid det, som jeg med Hjerte og Hoved kan opdage tilkjendegiver Træk af Guds hellige og omfattende Kjærlighed.“

Det er glædende og opfriskende for Sindet i denne Tid, da der er saa meget religiøst Hykleri, at finde en Mand, som har Mod nok til at vove at bryde ud af Sekterismens trange Skal og frimodig tilkjendegive sine Anstuelser og Beslutninger til at følge det, han anser for Ret, selv om det gjælder om at miste lønnende Embeder og blive ndstødte som Kjættere.

Den store Opmærksomhed, som dette Spørgsmaal om en Dumbendelses Tilstand efter Døden vækker, og den Virkning, som det har paa menneskelige Systemer, minder os om en af Jesu Lignelser, hvori han siger: „Men Ingen jætter en ny Klud paa et gammelt Klædebon, thi Kluden river noget fra Klædebonnet og Hullet bliver værre. Man lader og ikke ny Vin i gamle Læderflasker, ellers brister Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves, men man lader ny Vin i nye Læderflasker, saa blive de begge bevarede.“ Dette er Sekternes Skjæbne, naar de søge at indlemme nogen ny Sandhed i deres gamle Systemer — de sonderbrydes. Naar Sandhedens Lys skinner paa dem, aabenbarer det deres falske Dogmer, og de gaa deres visse Undergang imøde.

Det er sandt, at det kun er ved Kristi Forløsning, at Nogen kan erholde Frelse. Apostlen Peter siger: „Der er ikke noget andet Navn under Himmelen givet Menneskene, ved hvilke de kunne blive frelst.“ Tro paa Kristus og An-

tagelsen af den Forløsning, som han tilvejebragte, er nødvendig til Salighed, men hvor Saa ere der ikke sammenlignelsesvis af Jordens Befolkning, som have haft Lejlighed til i dette Liv, at høre noget om ham, og vi kunne spørge med Pauli Ord: „Hvorledes skal Nogen tro paa den, om hvein de ikke have hørt.“

De, som fornægte en Provetilstand efter Doden, maa komme til en af følgende Slutninger: Enten er Antagelsen af Kristus ikke nødvendig til Salighed for dem, som aldrig have hørt hans Evangelium, eller ogsaa maa de Millioner, som have været saa uhykkelige, uden selv at være Narjag dertil, at have levet paa Jorden uden at have hørt noget om Kristus, være blevne evig fortabte. Om de antage den første Theori for Sandhed, da indrømme de at Salighed kan erholdes uden Tro paa Kristus og uden at antage hans Forløsning, en Erkjendelse, der vil tilintetgjøre Grundprincippet i Kristendommen; dersom de antage den anden Theori, da maa de betragte Gud som et Væsen, hvis Begreb om Retfærdighed er underlagt Menneskets; thi hvor findes der en Person, hvis Retfærdigheds Følelse ikke vilde ghye ved Tanken om at antage Troen paa Kristi Forløsning som en Nødvendighed til Salighed, og saa sende Millioner af Menneskejæle til en evig Straf, uden at de have haft en Lejlighed til at'annanne eller forkaste Forsoningen. Lad Ingen tillægge Gud en saadan Uretfærdighed! Guds Begreb om Retfærdighed overgaar Menneskets saa meget, at det ikke kan sammenlignes dermed, han elsker sine Børn inderligere end Menneskene kunne gjøre det, thi de kunne bortdrive fra deres Hjertes Medlidenhedens Følelser, men han kan ikke gjøre det. Forsoningen vil blive ligesaa omfattende som Syndefaldet, og de, som ikke have haft Lejlighed til at høre Saliggjorelsens Evangelium i dette Liv, ville saa Lejlighed til at høre det i det næste, og Englands Ord, som blev udtalt til Hyrderne paa Marken ved Jesu Fødsel, vil blive opfyldt, naar han sagde: „Jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.“

Vi have i forrige Nummer omhandlet Menet: „Hedningernes Tilstand efter Doden,“ og ville derfor ikke gaa videre ind paa dette Menne denne Gang, men henviser Læseren til at læse nævnte Afhandling.

Emigration. Den 18de August d. N. vil det tredje Selskab af vore Emigranter afgaa herfra Kjobenhavn, hvilket herved bringes til deres Underretning, som agte at afgaa paa nævnte Tid.

Ankomst og Beskikkelse. Den 5te Juli ankom Oldste Henrik Jensen fra Gentile Vallen, Idaho, hertil, og blev bestillet til at arbejde i Kjobenhavns Konference.

Skandinaviens Stjerne.

I dag fremstiller vort lille Blad sig for vore Læsere i en ny og mere tidsvarende Dragt. Formedelst vor Begrunders Inødelommenhed have vi faaet de gamle Typer, der begyndte at lide af Alderdoms Svaghed, ombyttet med nye, der for denne fremadskridende Tidsalder er mere tydelig i Stilen. Denne For-

andring til det bedre haabe vi, vil vinde vore Læjeres Bifald, som pleje at lade Mergangene indbinde. Hensigten med Udgivelsen af dette Blad er, at sprede Lys og Sandhed i Verden og at understøtte de Helliges Hengivenhed for det Sidste-Dages Værk; og vor Hensigt og Stræben skal fremdeles være, at publicere saadant i Stjernen, som kan tjene de Uerfarne til Lærdom og til at opmuntre dem, som indgaa i Pagt med Herren til at fortsætte Striden mod Mørke og Vandkundighed.

Redaktionen.

Korrespondance.

Odense den 25de Juni 1887.

Frøf. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg modtog Deres Brev tilligemed Vigtklæderne imorges og har gienemlæst dets Indhold og ifølge Deres Ordre iført vor hedengangne Broder, Jesper Peterjen, Klæderne; og andre Sager ville blive ordnede, som Landets Lov fordrer. I Aften tager vi ham til Kappellet og paa Tirsdag den 28de ds. Kl. 12 Middag til hans sidste Hvilested.

Han vil blive begravet i Odense Kirkegaard. „Liniejords Gravsted nyt Lit. U. Nr. 181 gl. Lit. K. VI. 8de Række Nr. 195.“

Jeg maa sige, at de besøgende Brodere har været en stor Trost for mig under disse sorgelige Omstændigheder, og de ville forblive her, indtil han er begravet. Jeg har ogsaa modtaget mange Opmuntringer fra Naboer og Venner, hvilke have bragt mange Kranse til at smykke vor elskede og hedengangne Broders Grav med.

Det ser ud til, at en god Velsighed vil blive givet til at tale til Folket i Odense ved Graven, efterhvert flere agte at overvære Begravelsen.

Hjertets Ejer har været særdeles sinit med Hensyn til at ordne alle Omstændigheder saaledes, at ingen Ube-

hageligheder skulde afstedkommes. Der- som nogen af Brodrene kunde komme hertil og overvære Begravelsen, vilde jeg være særdeles tilfredsstillet.

Br. Jesper Peterjen var født paa Nordrupmark, Hærsløv Sogn, Odense Amt. Han emigrerede til Utah nogen Tid forend sin Fader Kasinus Petersen, der tilligemed hans Moder emigrerede i Maj 1866. Hans Forældre døde paa Sletterne og Broder Jesper betalte deres Gjæld saa hurtig, som det var ham mulig.

Han har siden sin Tilbagekomst hertil, besøgt den Mand, som de styldte, der modtog ham med megen Venlighed og højlig respekterede ham for hans adle Karakter.

Han kom her i April Maaned fra sin Mission i Sydstaterne med Manden af sin Kaldelse hvilende paa sig. Han var meget angstelig for at opfylde sin Mission paa en antagelig Maade, og besøgte derfor strax Slægtninger og Venner, der modtog ham hjertelig.

Hans Sygdom begyndte i Slutningen af Maj, og gjorde ham usiftet til at fortsætte hans Virksomhed. Det syntes at være Koldfeber tilligemed Pine i Hovedet, som han led af. Men begrundet paa sin og Brodrenes Tro, der jalvede ham, søgte han sig meget lindret, naaget han var meget svag og

havde en rystende Fornemmelse. Han nød sin Mad lige til sin Dødsdag.

Den 22de ds. fik han Smertes i hans Side og Bryst. Han blev salvet og sølte Lindring, da han gik til Sengs; men om Natten kom Smertene atter tilbage og gjorde det besværligt for ham at drage Maade. Jeg salvede ham to Gange, hvilket gav ham Trost og Lindring, og han faldt strax i Sovn og vaagnede ikke forend Kl. var 9 paa Formiddagen. Da Klokken var 10 sølte han sig sulken og spiste med Appetit sin Mad, idet han bemærkede: „Br. Hansen, det smager meget godt!“ Da Klokken var 11,45, faldt han i Sovn, tilshyneladende uden mindste Smerte, og paa denne Maade døde han. Han var sig selv bevidst til det sidste og bemærkede undertiden, at han maatte gaa hjem med første Emigration.

Br. Jesper Petersen var en god trofast Sidste-Dages Hellig. Han tænkte meget om sin Familie og Venner. Han skagede aldrig over sine Lidelser i hans Sygdom.

Som en trofast Tjener, lydig til Forsynets guddommelige Kaldelse, forlod han denne forkrænkkelige Jord beredt for Aandernes Verden.

Deres Broder i Evangeliet,
J. Hansen.

Narhø den 30te Juni 1887.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg ankom hertil i Aftes og blev venlig modtaget af Br. J. C. Nielsen og flere af de Hellige. Paa Vejen hertil overværede jeg vor elskede Broder J. Petersens Begravelse, der fandt Sted i Odense den 28de ds. Flere af Byens Borgere vare tilstede, saavel som de i Odense boende Hellige og 5 Brodre fra Utah. Liget fortes paa Ligvognen fra Kapellet til Kirkegaarden, hvorfra det

blev baaret til Graven af 6 Brodre. Kisten var bedækket med Kranse, der var bragt af de Hellige saavel som af mange Fremmede.

Da Kisten var nedsat i Graven, blev en Salme affungen, og paa Forlangende, opsendte jeg en Bøn, hvorpaa Eldste J. Hansen holdt en kort Tale til de For samlede, efter hvilken en Salme atter blev affungen. Der vare ikke saa Fremmede tilstede, hvilke alle vare meget opmærksomme, og en god Indflydelse herskede. Vi taltede dem for den udviste Gæde og Venlighed mod vor elskede Broder baade under hans Sygdom og ved hans Jordbefærd. De gave os alle Haanden og hød, os Farvel.

Jeg blev fortalt af Br. Hansen, at Dyrigheden havde vist sig meget slikt i Alt vedkommende hans Død, hvormed den havde noget at skaffe.

Bed Hjemkomsten fra Kirkegaarden modtog vi en meget smuk Kranse fra Søstrene i Aarhus og en fra en Dame, som ikke er i Pagten. Næste Morgen gik alle Brodrene fra Zion til Graven, ledjaget af nogle Søstre, for at lægge Kraudsene paa den. Graven blev aldeles bedækket med smukke Kraudse, og vi helligede og indvieede Stedet, der gjenner de jordiste Levninger, hvorpaa vi vendte tilbage til Kontoret med dybe Følelser af Sympati for vor afdøde Broders Familie.

Jeg er rask og følger til ydmygelig at bede vor himmelske Fader, at hans Naad maa vare min Vejleder, og give mig saavel som mine Brodre den Kraft og Visdom, som vi behøve for at udføre vort høje og hellige Kald.

Modtag, tilligemed Brodrene paa Kontoret, en venlig Hilsen fra mig og Brodrene her i Byen.

Deres i Pagten forbundne,
L. S. Andersen.

Ombord paa Dampskibet „Whoming“
ved Indsejlingen til New York den
1ste Juni 1857.

Brøj. N. C. Flygare.

Hjære Broder!

Det magiste Ord: „Land i Sigte,“
har i Dag bragt Alle paa Dækket,
og medens Beslutelsen af Amerikas Ryst,
begeistrer Alles Sind med Glæde og For-
undring blandet med Nysgjerrighed, vil
jeg forsøge ved Hjælp af disse Linier,
at opfylde vor Pligt mod vore Venner
i det gamle Hjem, hvis Tanker ved
denne Tid uden Tvivl ere besjæftigede
med Spørgsmaal om hvorledes Rejsen
over Oceanet er gaaet, hvorledes vi har
haft det, om vi er Alle i Live? o. d. I.

Som jeg allerede har underrettet
Dem i mine tidligere Skrivelser, forlod
vi Liverpool den 4de Juni og passerede
Queenstown den næste Dag, Alt under
gunstige Omstændigheder og i godt Vejr.
Vi have ikke paa vor Rejse over Havet
haft, hvad en Somand vilde kalde
Storm, alligevel havde vi i de første
sej Dogn temmelig stærkt Modvind med
Sogang, hvilket holdt Skibet i gængende
Bewægelser, og bragte en Del Soghyge
iblandt os; dog var det et Mindretal,
som vare haardt angrebne. Den sidste
Del af Rejsen have vi haft det dejligste
Solskin og rolig Sø men uden videre
Varme, og Alle have været raske og
have fornøjet sig med Sang og Munter-
hed, Læsning og Haandarbejde o. s. v.
Vi have forsamlet os til Bon i Emi-
granternes Kahyt mindst en Gang i
hvert Dogn, og om Søndagen havde
vi en interessant Forsamling, hvor
flere af Brødrene talte, og mange gode
og efter Omstændighederne passende Raad
bleve givne.

Jeg maa sige, med Taknemmelighed

til Officerer og Oppasjerne i Skibet,
at vi have nydt en meget human og
venlig Behandling og have haft adskil-
lige Begunstigelser fremfor de andre
Emigranter ombord, og da Mellem-
døds-Passagerernes Antal ifkun har
været ca. 400 foruden os, har der været
god og rummelig Plads, saavel i Ka-
hytterne som paa Dækket, og de bedste
Forhold og Følelser har hersket i vort
Rejseelskab.

Herren har været meget naadig imod
os og har sparet Alles Liv, og før
nærværende er der ingen Syge iblandt
os, men Alle juble ved Tanken om
snarlig at kunne sætte Foden paa det
Land, som saa længe og saa ofte har
været Gjenstanden for deres Længsler
og Bønner. Vort Antal er blevet for-
øget under Vejs, i det Søster Kam-
strom fra Stockholm om Morgenen den
11te blev Moder til en lille Oceaninde,
som er bleven givet det meget passende
Navn: „Deana,“ og baade Moder og
Datter ere efter Omstændighederne sær-
deles vel og sole sig i Staud til at
fortsatte Rejsen med os videre mod
vort Maal til de Helliges Hjem i det
fjerne Vest.

Det er nu Eftermiddag. Vi have
passeret Toldvæsenet og Emigranterne
have registreret i Castle Garden, alt
uden nogenjomhelst Omstændighed. Vi
ville inden Aften være paa Rejsen langs
Kysten til Norfolk. Vejret er stille og
endssjont Solskin er Varmen ikke tryk-
kende.

Br. Hart modte os ombord i „Who-
ming“ og spurgte til Deres Befindende.
Alt er vel med os Alle, og med venligt
Hilsen vil jeg nu slutte for denne Gang.

Deres Broder i Christo,

J. C. Nielsen.

Bibelen's Historie.

(Fortsat fra Side 295.)

Uvindeligen af Stilletegn begyndte saavidt man ved omtrent Aar 800. Efterjom der ikke fandtes noget Stilletegn i de gamle Bibelhaandskrifter, saa fandtes der endnu mindre nogen Inddeling i Kapitel og Vers. Det var først i Midten af det 13de Aarhundrede, at en vis Kardinal Hugo udførte Kapitel-Inddelingen, saaledes som vi nu have den. Inddelingen i Vers blev senere tilføjet. Det maa bellages, at disse Inddelinger ofte ere ganske uheldige, efterjom der i et Vers ofte staa Ord, der ifølge Sammenhængen retteligen burde tilhøre det foregaaende eller efterfølgende Vers. Ofte burde endog et Kapitel sluttes, førend det sker i vor Bibel, og ofte burde nogle Vers have været optagne af det følgende Kapitel.

Vi have allerede omtalt Bibelhaandskrifternes Sjældenhed og Kostbarhed. Følgen heraf var, at blot nogle Faa kunde saa Skrifterne at læse, saa at de, der paatog sig Navnet Kristne, vare i den største Uvidenhed om det guddommelige, og i Tidens Løb henfaldt de til et Slags Hedenskab. Dette var Tilstanden i Middelalderens mørke Tider. Præsterne selv vare ikke bedre end Folket. Melancthon siger om sin Tid: „Paa de fleste Steder i den romerske Kirke prædikes der aldrig nogen anden Tid paa hele Aaret end paa Fastebagen, og da kun om menneskelige Forordninger, om Helgener og de Fabler man har at berette om dem, samt andet Narreværk mod hvilket Folket siden efter føle en Bæmmelse.“

Det var først ved Reformationen, at Bibelen blev mere almindelig bekendt, og hvad der især bidrog til at udbrede den var Bogtrykkerkunstens Opfindelse. Det var omtrent 1350 at

Spillekortene bleve trykte, hvilke forfærdigedes paa følgende Maade: Man udfaar Figurerne i Træstykker, overstrøge disse med Farver, og derefter aftrykke dem paa Kortpapir. Dette var de første trykte Billeder, som lavedes; men Andre fandt paa at benytte denne Kunst i en nyttigere og ædlere Hensigt. De udfaar Billeder af den hellige Skrifts Historie i Træ og aftrykte dem paa Papir og i Aaret 1420 udfom den første Bibel af denne Slags under Navn af Biblia Paupurum, det er: Bibel for de fattige.

Ved denne Tid levede i Strasburg en Mand fra Mainz, ved Navn. Johan Gensfleisch, der havde et opfindelsesrigt Hoved; han er dog egentlig kjendt bedre under Navnet Guttenberg. Denne tænkte, at om man kunde udfære Billeder i Træ og derunder sætte korte Sætninger, saa burde man ogsaa kunne udfære hele Sider med Ord og aftrykke dem. Derpaa tog han og forfærdigede af haardt Bogetræ en slet Plade af samme Størrelse som en almindelig Bog, og udfaar derpaa med Duhn en hel latinisk Salme, bestrog Pladen med Sværte, og aftrykte den paa Papir. Han kunde aftrykke denne Salme, saa ofte han vilde. Dette var et henrykkende Djevlsk for denne Mand. Det vilde blive et usigeligt stort Arbejde, om han paa samme Maade udfaar en Plade for hver Side i Bogen. Han kom derfor paa den Ide, at udfære særligste Bogstaver for siden at sammensætte dem til Ord, og tog i den Hensigt smalle, lige store Pinde af Bogetræ og udfaar deri Alfabetet. Han gjorde 20 eller 30 Stykker af hvert Bogstav, anbragte et Hul i Midten af hver Pind, sammensøjede derpaa Bogstaverne til et Ord, drog

en Traad gjennem Gullet og båndt saa Ordet tilfammen. Med disse Bogpinde eller Bogstaver, som vi nu kalde dem, begyndtes den hypperlige Bogtrykkerkunst. Siden efter gjorde Guttenberg Bogstaver af Tin og Bly. Siden gjorde en Hr. Schoffer den vigtige Opfindelse at støbe Typerne eller Bogstaverne i Matricer. Guttenberg udgav fra sit hemmelighedsfulde Trykkeri, den første trykte Bibel paa det latinske Sprog i Aaret 1461.

Saa snart det første Dplag var færdig, rejste Faust, der var Guttenbergs Medhjælper, til Paris for at sælge den. Profesorer og Studenter bleve meget forbausede over at se den nye Bog, og endnu mere ved at høre hvor billig den var; thi den udbødes til Salg for 30 Gylden, i Stedet for at de forhen maatte betale 600. Ingen blev mere bestyrtet over den nye Opfindelse end Munkene, efterjom Ingen i Fremtiden mere vilde købe deres dyre Manuskripter af Bibelen. Folgen blev, at Munkene fordømte og forbandede Opfindelsen som en fra Satan uedstammende Helvedeskunst, og et Rygte udkom, at Faust skulde have indgaaet et Forbund med Djævelen, for at saa Bibelen udbredt blandt Folket.

Det var ikke alene Bogtrykkerkunsten, som foraarsagede den store og mægtige Bevægelse, der i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede saa stærkt greb Menneske-aanden, og gav Alting nyt Liv. Nej, den var en af de mange Fjergreninger gjennem hvilke en levende, sjælsoplivende Livsflod stadig gennemstrømmede hele Verden. Denne Livsflod var „Bibelordet,“ som blev udgivet paa Folkets eget Sprog, og iblandt disse kan især nævnes Bibeloversættelsen paa det tyske Sprog.

Luther var ikke den Første, der udgav Bibelen paa det tyske Sprog,

men man maa gaa langt tilbage i Tiden for at finde dens første Udgiver, hvis Navn ikke vides med Visshed.

Fra det nordlige Indiens Bjerger i det fjerne Osten, hvor Germanerne havde først været nedsat, havde de fra umindelige Tider udbændret til Europa og udbredt sig i alle Retninger over denne Verdensdel. Deres utallige Stammer og Folkemængde drog frem lig en Strom og stødte snart paa et Sted snart paa et andet, og båndt først efter mange Kampe og Vandringer faste Opholdssteder. I det tredie Aarhundrede efter Kristus finde vi den gotiske Folkstamme paa det sorte Havts uordlige Kyst, hvorfra de gjorde fjendtlige Indfald, og uophørlig foruroligede det romerske Rige, og tvang mange stolte Kæjere i Konstantinopel til at betale sig Skat. Blandt de germaniske Stammer vare Goterne de mest imodtagelige for dybere og ædlere Indtryk. Kristendommen blev indført iblandt dem ved romerske Krigsfanger. Allerede ved Kirke-mødet i Nicæa Aar 325 indfandt sig en gotisk Biskop, der underskrev den nicæiske Trosbekjendelse. Men kort efter optraadte iblandt dem en Mand, hvis Navn er bleven udoeliggjort i Historien derved, at han lod Kristendommen indføre iblandt sit Folk. Denne Mand var Alfilas, der døde i Aaret 388. Hans Landsmand plejede at sige om ham: „Hvad Alfilas gjør er altid baade godt og Ret.“ Han indsaa snart at hans Goter aldrig vilde losrive sig fra Hedenstabet, dersom ikke Bibelen blev tilgængeligt for dem paa deres eget Modersmaal. Han tog derfor selv fat paa Arbejdet og begyndte at udfinde et gotisk Alfabet eller rettere at sammensætte et saadant af græske og latinske Bogstaver; thi op til denne Tid havde man endnu aldrig skrevet gotisk. Efterat han havde ordnet et Alfabet, begyndte

han med Oversættelsen af Bibelen, hvilket han tilsidst fuldendte under utrolige Vanskeligheder. Denne var den første gamle tydske Bibeloversættelse. I Aarhundreder opbevaredes dette Værk

jom den dyrebareste Skat af de til Italien og Spanien fremtrængende Gøter; indtil i det niende Aarhundrede da den forsvandt tilligemed det gotiske Sprog. (Fortiættes.)

Tolv Milliarder til Dod og Odelæggelse.

I det norske Blad „Verdens Gang“ læstes følgende:

„Det nittende Aarhundrede har været Vidne til storartede Fremstridt i Menneskeslægten's Udvikling. Man rejser nu hundrede Mile paa et Døgn; man kan samtale hjemme i sit Hus med en Person paa 30 til 50 Miles Afstand; man sender et Telegram Jorden rundt paa nogle Timer. Handelen og Industrien i Forening tilbyder Menneskene alle op-tænkelige Bekvemmeligheder.

Men alligevel har Misfornøjelsen aldrig været stærkere end i denne rastløse fremadstridende Tid. Aldrig have Menneskene været mindre tilfredse end netop nu; aldrig have de været mere plagede af en stedsevarende Længsel efter noget bedre; aldrig har der været en mere feberagtig Strid og Kæmpesuge for at komme frem.

Hvad er da Aarsagen til denne Misfornøjelse, der hvor Tilfredshed burde herske, hvorfra denne Fattigdom midt i Overflodigheden?

Hvad er egentlig Aarsagen til det stigende Had, som opstaar hos Samfundets mindre begavede Klasser?

Jo, hele Europa, ja man kan godt sige hele Menneskeslægten plages af en uhyggelig Mæde, og denne Mæde hedder: Den væbnede Fred.

Det er denne Vampyr, som udjüger Folkenes Marv og Kraft.

Lad os se, hvad denne „Fred“ —

denne ødelæggende Krig — koster i Peuge.

Det tydske Kejserdomme betaler i direkte Udgifter for sin Hær og Flaade 393 Millioner Kroner om Aaret:

Rusland betaler aarlig for sin Krigsmagt henimod 670 Millioner Kroner.

Frankrig betaler for militære Djemed over 622 Millioner Kroner aarligen.

Østerrig-Ungarn har et aarligt Krigsbudget paa omtrent 215 Millioner Kroner.

England betaler for sin Hær og Flaade over 550 Millioner Kroner aarligen.

Italien betaler aarlig 230 Millioner Kroner for Fornøjelsen at spille Stormagt.

Naar hertil kommer de indirekte Omkostninger, ja er det visjelig ikke for meget, om man siger, at disse jex jaakaldte Stormagter betaler aarlig 5,000 Millioner Kroner om Aaret for „Freden,“ hvilket ikke er stort bedre end aaben Krigstilstand. Beregner man jaaden Arbejdskraft, jom bortodsles paa Dødsjer i det ædle Haandværk, ja gaar Summen nok op til 10,000 Millioner, og dog ere Staterne af anden og tredie Rang ikke medregnede; dersom de blive tilføjede, ja vil Summen endvidere foroges med et Par Milliarder.*)

Altjaa udgives der tolv Milliarder Kroner i aarlig Krigsudgift for Europas

*) En Milliard er 1,000 Millioner.

Bedkommende; og hvad betyder denne Summa?

Europa har nu 310 Millioner Judvaanere. Dividerer man nu Tallene med hverandre saa udgjor Krigskontributionen 38 Kr. 70 Dre for hver Person, Kvinder og Born iberegnet.

For en Familie paa 5 Personer udgjor det henimod 200 Kroner om Aaret — 200 Kroner bortkastede Penge! Brod revet ud af jultne Munde!

Betant en Gang hvad man ellers kunde udrette med 12 Milliarder.

Man kunde give alle Arbejdsloje nyttig Sysselsaettelse; gjore Undervisningen fuldstaendig fri; opdyrke store Landstrækninger, som vilde føde Millioner af Mennesker; gjore sig tilgode med Naturens Skatte paa ujævne Strækninger — Bjergenes Natur-Rigdomme have et uendeligt Forraad af Livsmidler — fort jagt, men skulde kunde være i Stand til, uden blodige Omvæltninger, uden Strid og uden Taarer, at løse det sociale Spørgsmaal, der nu værmer sig som et truende Stridsymf.

Men man vil ikke. Man gaar stedse videre paa den odelæggende Vej; i stedse tiltagende Udstrækning vojer Udgifterne for „militære Ljemed“ og de ville vedblive at voxe, indtil Nationerne synke nedsmattede og kraftestøje under den

offentlige Byrde; saasremt en ny Revolution ikke forinden den Tid har bortrevet hele Krigsgalstaben i en blodig Strid.

For at opfylde de militære Fordringer, maa Folket som Individider kaste sig i en hjertesløs Strid for den økonomiske Tilvarelse. Alle Nerver og Muskler ere allerede spændte til det yderste, Arbejdet i Mennefteslagten store Værtsked overdrives med feberagtig Iver. Man producerer vildt hen og uden at tage Hensyn til, at Enhvers Formue samtidig formindskes til at kjøbe. Den naturlige Folge bliver Nød og Glendighed, Misfornojelse og Haabløshed.

Menneskene ruinerer sig selv for Fornojelsen at kunne tage Livet af hverandre.

Findes der nogen rimelig Grund for, at Europas Befolkning skal holde disse Millioner under Vaaben Aar ud og Aar ind? Hvad har de at slaas om?

Fyrster og Statsmænd burde indse, at denne Militarisme, som de understøtter er en Vulkan i Hvile. De burde forstaa, at den langsom, men sikker, undergraver Grunden; de burde mindes, at naar Folk en Gang har udtømt sine Kræfter paa dette vanvittige Arbejde, ville de rejse sig med fortvivlet Styrke og knuse dette Værk.

Indhold.

Hvorfor jeg er Mormon	305
Red. Bem.:	
En ny Klud paa et gammelt	
Klædebon	312
Emigration	313
Ankomst og Bestielse	313

Skandinaviens Stjerne	313
Korrespondance	314
Bibelsens Historie	317
Tolv Milliarder til Død og Lde-	
læggelse	319

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Borching (B. Petersen.)